

Kultur i möjligheternas Stockholm

Referat från möte med musik i Immanuelskyrkan 5 september 2010
i regi av Broderskapsrörelsens Stockholmsavdelning och ABF Stockholm.
Dagens värd May-Britt Carlsson, ordförande för Stockholms kristna socialdemokrater.

May-Britt Carlsson i flammande rött hår och dito klänning öppnade mötet genom att citera Shakespeares ord om konsten varpå Kungliga Musikhögskolans stora brassensemble spelade ett potpurri av kända stycken under ledning av professor Michael Lind. De församlade bjöds på både Drottningsholmsmusik, Povel Ramel och Bellman av de unga blåsarna och stämningen steg. Därpå talade Carl Tham utifrån sin rapport om ett kulturlyft i Sverige, tidigare refererad på ABF Stockholms hemsida 23/8. Han upprepade sitt krav om att göra kulturpolitiken till ”högpolitik”, alltså ett prioriterat område som borde vara en del av den centrala politiken, allt enligt regeringsformen där det står att det offentliga bör sträva efter social, ekonomisk och kulturell välfärd. Samtidigt betonade han, som tidigare, att kulturen är en opålitlig bundsförvant, den skjuter åt ett annat håll än den siktar, som Almqvist sade. Inte heller, menade han, att alla måste älska kultur eller att det är bättre att ägna sig åt kultur än åt t ex fiske eller svamplockning. Poängen är, sade Tham, att alla måste få möjlighet att komma i kontakt med kultur av olika slag och detta var också innebörden av 1974 års kulturpolitik som betonade tillgängligheten som ett demokratiskt värde.

Men denna idé att göra kulturen tillgänglig för alla var något som stötte moderaterna, menade han, liksom garantilönerna till konstnärer. De borde kunna ta ett vanligt jobb och försörja sig själva. Detta var nuvarande kulturministerns syn på saken och konstnärslönerna hade mycket riktigt avskaffats fastän de, liksom kultursatsningen över huvud taget, endast utgör en bråkdel, av statsbudgeten. I en budget på 800 miljarder kronor går 22 miljarder till kulturen, varav hälften finansieras av staten och hälften av kommuner och landsting. Kulturen lever som allting annat i en blandekonomi och på en del områden, som musik och underhållning, är marknaden enorm – på andra finns inte en chans för konstnären att hävda sig ekonomiskt. Konstnärernas usla ekonomiska villkor har utretts flera gånger, även av Tham själv, och visar alltid samma sak: konstnärerna är verkliga låginkomsttagare. Carl Thams kulturlyft syftar nu till att ge kulturen 2,5 miljarder kronor under den närmaste mandatperioden, pengar som skulle kunna gå både till konstnärernas försörjning, renovering av Nationalmuseum, ett nytt operahus i Stockholm med mera. Hela samhällsklimatet påverkas om konst – inte minst samtidskonst – musik, litteratur osv får möjlighet att nå ut till många människor. Här visar Norge vägen inte minst genom sin satsning på skola och kultur efter arbetarrörelsens återkomst till makten, betonade Tham.

Efter Carl Thams anförande följde mera musik, nu i form av allsång då de församlade fick klämma i med både Den blomstertid nu kommer och Internationalen. Därefter talade Olle Burell, riksdagskandidat och administrativ chef på Palmecentret om religionen som kulturbärare. Kultur och religion är två sidor av samma sak, menade han, och berättade att han samma förmiddag hade bevistat en gudstjänst i Maria Magdalena kyrka på Södermalm där riter med 2000-åriga rötter hade satt sin tidlösa prägel på gudstjänsten. Burell tog också upp ett möte med Humanisterna nyligen där han hade deltagit som s-representant och han beklagade att Humanisterna hade lagt beslag på ordet humanism. När man läser deras hemsida inser man att de delar in mänskligheten i två grupper, den rationella och den irrationella gruppen och de irrationella ska man försöka få på bättre tankar, sade han. Men detta sätt att utdefiniera vissa grupper medan man själv alltid vet bäst ville han inte kalla för humanism. Skillnaden är att de ”vet” och vi ”tror”, sade Olle Burell. Han avslutade med att säga att vi nu står inför ett ödesval och att det är viktigt att alla gör åtminstone någonting varje dag för att få till stånd ett regimskifte och inte bara går hem och spelar suduko eller tittar på tv. Vi måste skärpa retoriken, menade Olle Burell, vi måste fråga oss – alla vi som fått det bättre under alliansregeringen – vi måste fråga oss på vems bekostnad har vi fått det bättre?

Mötet avslutades med ännu mer musik varpå May-Britt Carlsson läste dikten ”Vingen” av Kent Andersson om hur dåligt självförtroende kan hindra oss från att flyga.

Kerstin Vinterhed